

כמסיים מצטיין בכל העיר נורדהורן לשנת 1976, בציון ממוצע של 1.5 (כמעט טובימאור) ועתה אפילו החל את לימודי-הרפואה שלו באוניברסיטת מינסטר הקרובה.

בחברת שיכורים

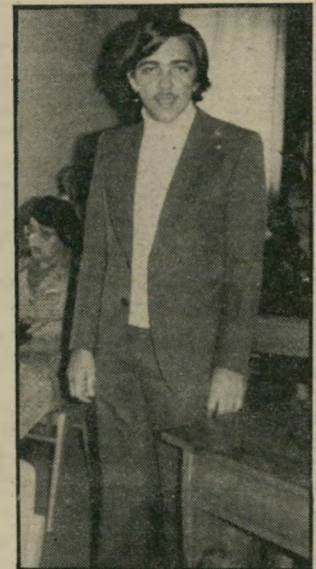

פיינקובן הסתדר עם הכנסה חודשית של 2,000 עד 3,000 מארקים (יותר מ-70 אלף שקל), הנחשבת בגרמניה נמוכה למדי וכבר ביקש לשבת בשקט, כששוב קמה סערה. עיתונאים, שרצו בטובתו, ערכו הפגנה כעיר ונשאו כרוזת כגנות נורדהורן, הרוצה להיות נקייה מיהודים.

הרדיו קלט את תגובת התושבים בכיכרהעיר. בקול רויישינאה, אמר אחר מהם: "צריך לרצוח את היהודים!" פיינקובן, שהיה אותה שעה כבר כמעט שוב למעלה — אחרי שהעירייה נאלצה להשיבו לעבודתו בבית-המיטבחים בעיקבות צו בית-המישפט ושר האספקה, החקלאות והיערות נאלץ לחדש לו את רשיון-העיסוק — קיבל שוב מהלומה אחרי מהלומה. שוב פוטר מעבודתו. בעליהבית שלו דרש, ללא סיבה, שיפנה את הדירה, שבה גר שבע שנים, וסרב אפילו לשוחח איתו על העניין. עורכידין שאליהם פנה לסיוע מישפטי דחו אותו בקש ומתווכידידות התעלמו מפנייתו.

היה נרמה שהרדיפות אחרי פיינקובן הגיעו לשיא. אחרי שהוא לא הניח לפקידים, לשופטים, לחברי בונדסטאג, החליט מי שהחליט בנורדהורן, על צעד דראסטי נגד פיינקובן. בקיץ שעבר פרצו שני שוטרים לדירתו, עצרו אותו, ללא צרמער וללא הסבר והביאו אותו לבית-חולים כעיר המחוז אוסנאבריק, לבריאות פסיכיאטריות.

עשרה ימים, בחברת מסוממים ושיכורים, לא שברו את פיינקובן. כשם שעצרו אותו ללא הסבר, כך גם שיחררו אותו ללא הסבר. אבל גם תביעתו על מעצר בלתי-חוקי נדחתה על-ידי פרקליטות המחוז.

פיינקובן הבן מבוך קפקאי ללא מוצא

כל אותן שנים היה, כאמור, האורן בחייהם של הנריק וקתרין פיינקובן הבן היחיד, עזרא-אוסקר. עתה, בקיץ 1982, כבר לא היה תום עזרא-אוסקר, אלא ד"ר פיינקובן, גבוה (1.82 מטר) ונאה, כחול-עיניים ובעל בלורית שיער שאטני, שהלך מחיל אל חיל. אחרי שסיים את לימודי הרפואה, התמחה במשך חצי שנה כרופא-גנשים בבית-חולים עירוני בדלמנהורסט, אשר בצפון גרמניה. הוא ביצע 49 לידות, וזכה בשבחיו של הרופא הראשי (נזכות נכונותו לעבודה והתנהגותו החברית ואורחו הצנוע היה אהוד מאוד...!) אך החליט שאת עתידו ימצא כרופא-מתח דווקא. הוא עבר לבוכן כדרום-גרמניה

בלי התראה מוקדמת, בחצות הלילה, באו ניידות המישטרה כדי לקחת את הילדה בת ה-4 מזרועות אמה ולמסור אותה לאימוץ

האחרון בעת החופשה בנגן, אמרה הגננת של הילדה הקטנה, כי ההורים אינם באים לקחת אותה מן הגן. ומתוך רחמים וראגה מצאה הגננת לילדה מישפחה, שטיפלה בה בחודשי הקיץ. אסתר טוענת כי היוזמה למישלוח הילדה למישפחה זו היתה שלה, וכי זוהי מישפחת ידידים. אולם בסוף הקיץ הודיעה לה האשה שטיפלה בילדה, כי משרד-הסעד החל מתעניין בילדה, ואיים למסור אותה לאימוץ.

אסתר נחררה. היא לקחה מייד את הילדה והחזירה אותה הביתה. אולם ביתניים, בלי ידיעת האם, החל מישרד-הסעד לטפל בהוצאת צו אימוץ לילדה. כמעט צד אחד ניתן צו כזה בראשית החודש ומייד באו פקדי מישרד-הסעד לקחת את הילדה.

שעוריה בבית-המישפט. כשנזע שעבר שוחררה אסתר מבית-החולים. תעודת-הרופא הפסיכיאטר אומרת כי היא כשירה לעמוד לדין. אולם ביתניים נלקחה ממנה הילדה. באותו ערב מר ונמהר, נמסרה הילדה למישפחה המעוניינת לאמץ אותה. בבית-המישפט המחוזי החל מתנהל המישפט שהגישה המדינה נגד אסתר, כדי להפוך את צו האימוץ לסופי.

העולם הזה שוחח עם אסתר כאשר יצאה מבית-החולים, והיא הבטיחה לתת ראיון ולספר את סיפורה המלא. אולם בגלל סיבות בלתי ידועות התחרטה האם. היא לא הופיעה לראיון, ובאשר ניסה העולם הזה לצלם אותה בבית-המישפט ערכה שעוריה כשביקשה לא לפרסם את מנתה. יתכן כי לפקדי מישרד-הסעד

אמהות*: האם מותר לנתק אותה?

לש בירי צוראימוץ לבתן הקטנה, באנו לקחת אותה". הכריז פקיד מישרד-הסעד. האיש הגיע מלווה שתי ניידות מישטרה וג'יפ של מישרד-הגבול בשעה עשר וחצי ללילה לביתה של אסתר חזן באורייהודה. "כך לא באים אפילו לעקל תליוניה", ציין עורך-הדין תומס פרידשטיין, סניגורה של האם, בבית-המישפט.

היתה זו הפתעה גמורה לאסתר. היא איבדה את עשתונותיה. פקיד מישרד-הסעד חשש להתנגדותם של האם ושל בני-המשפחה, ולכן הכין איתו, מבעוד מועד, גרוד של שוטרים. אבל גם זה לא הספיק. האם ביקשה, התחננה, ולבסוף, על פי דברי מפקח דויד כדורי, נציג המישטרה, תפסה האם סכין ואיימה להתאבד. השוטרים הוציאו מידה את הסכין, והבטיחו לה כי תוכל לבוא איתם לתחנת-המישטרה ולדבר על ליבו של מפקד התחנה.

כאשר הגיעו לתחנת מסובין, ביקשה אסתר לקחת את הילדה לשי-רותים. השתיים נכנסו לשם, ואו לרברי השוטרים, נשמעו צעקות, ראו כי האם הסתגרה עם הילדה בתא וכרכה מטפחת סביב צווארה. כאשר ניסו השוטרים לפרוץ לשירותים, צרחת האשה כי היא תהרוג את הילדה ותתאבד: "איש לא יקח אותה ממני". צווחה בהיסטירה.

השוטרים הצליחו לפרוץ את הדלת, נטלו בכוח את הילדה ועצרו את האם. בית-המישפט שלח אותה להסתכלות בבית-חולים לחולי-נפש. הסניגורה, עורכי-דין פרידשטיין, עידעו על האי-שפוט. הוא פנה לשופט דויד ולך

חטיבת הבת

מידע על התנהגות המצדיקה את קריעתה של הילדה הקטנה מידי אמה. אולי הוזיחה אסתר את בתה הקטנה, אהבה וחוס. אולי אסתר עצמה, בת ה-22, זקוקה עדיין להרבה חום ואהבה, וקשה לה לנהל מישפחה ועסק בד בבד. השופט חיים פורת המנהל את מישפט האימוץ בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, ישמע את עדויות הצדדים ויחליט מה טוב לילדה. אולם אם המוכנה להילחם עבור בתה בסכנינים ובנסיונות התאבדות בוראית הוכיחה את הקשר העז שיש לה לילדתה. **אילנה אלון**

הקטנה ככוחות עצמה. היא יצאה ל"ע" בורה וטיפלה בילדות, אולם מר מאוד נוכחה כי המצב הוא בלתי-אפשרי. היא לא יכלה לטפל בתינוקות בלילות ולעבוד בימים. על כן החליטה על צעד נואש. היא מסרה את התינוקות הקטנה למוסד; בבית נותרה הבת הבכירה בלבד. אחרי שנתיים התפייסה אסתר עם בעלה. הוא חזר הביתה והיא מיהרה להחזיר גם את הבת הקטנה מהמוסד. אולם החיים לא היו קלים. אסתר המשיכה לעבוד במפעל לממתקים

הקטנה ככוחות עצמה. היא יצאה ל"ע" בורה וטיפלה בילדות, אולם מר מאוד נוכחה כי המצב הוא בלתי-אפשרי. היא לא יכלה לטפל בתינוקות בלילות ולעבוד בימים. על כן החליטה על צעד נואש. היא מסרה את התינוקות הקטנה למוסד; בבית נותרה הבת הבכירה בלבד. אחרי שנתיים התפייסה אסתר עם בעלה. הוא חזר הביתה והיא מיהרה להחזיר גם את הבת הקטנה מהמוסד. אולם החיים לא היו קלים. אסתר המשיכה לעבוד במפעל לממתקים

והחל את ההשתלמות כרופא-מתח. שוב הוכיח את עצמו, שהיה מקובל על הכל. מילא את מיכסת-עבודתו במהימנות וגם שמר. מכל מישמר, על הקשר עם ההורים. הוא היה מתקשר לשלוש-ארבע פעמים בשבוע בטלפון ומבוקר פעם בשבועיים. לקראת ראש-השנה התפנה קצת. כאחד הביקורים בבית-ההורים התעכב ליותר מסופשבוע, נסע עם אמו לאמסטרדם, אשר מעבר לגבול ורכש שם סיפרי-רפואה באלף מארקים. אחרי כמה ימים אף ביקש מאימו לבוא לבוכן, לטייע לו בבחירת ההיטים לדירה שאותה עמד לשכור. הוא הסביר לה שיש לו תקציב של 7000 עד 10 אלפים מארקים למטרה הזאת. כלפי חזן נמשכו הדברים כמסלולם הרגיל. פיינקובן הצעיר הלך והתבסס. ביום השישי של השבוע מיהר לקופת-הגמל של הרופאים. הפקיד את התשלום התקופתי של 650

כבר היה לו ברור לגמרי שאין לו עניין עם ניאראנציס, אלא עם נאציס ותיקים המסקנה של האב פיינקובן מיידית: הנאצים רצחו את בנו. למעשה, אחרי שרשרת הרדיפות, היה צריך הוא להיות הקורבן, לא הבן. אבל עוד ניתח לעצמו את העניין כך: הנאצים ידעו שאם הם יחסלו אותו, ימשוך הבן, הצעיר והנימרח במילחמה. אם, לעומת זאת, יחסלו את הבן, ייבאל האב העיף; הרצוף והשבור, ירים יריים ויעזוב את גרמניה. ואכן כך היה. פיינקובן האב רק דאג להביא את בנו לקבר ישראל, היהודי הראשון שנשקב בנורדהורן מאז 1937. הוא עוד ניסה לקבל בהירות והסברים, עזרה וסיוע מן המישטרה והפרקליטות הגרמניים. אלה התעלמו מפניותיו, התחמקו בעזרת נזירת בלא-אומרת מאומה. פיינקובן שבי-השיער והצנום כבר לא רצה להתעסק עם הגרמנים. עתה

חיוו היו לפניו. מעולם לא היו לו, אישית, בעיות כל שהן. לכן היתה המסקנה של האב פיינקובן מיידית: הנאצים רצחו את בנו. למעשה, אחרי שרשרת הרדיפות, היה צריך הוא להיות הקורבן, לא הבן. אבל עוד ניתח לעצמו את העניין כך: הנאצים ידעו שאם הם יחסלו אותו, ימשוך הבן, הצעיר והנימרח במילחמה. אם, לעומת זאת, יחסלו את הבן, ייבאל האב העיף; הרצוף והשבור, ירים יריים ויעזוב את גרמניה. ואכן כך היה. פיינקובן האב רק דאג להביא את בנו לקבר ישראל, היהודי הראשון שנשקב בנורדהורן מאז 1937. הוא עוד ניסה לקבל בהירות והסברים, עזרה וסיוע מן המישטרה והפרקליטות הגרמניים. אלה התעלמו מפניותיו, התחמקו בעזרת נזירת בלא-אומרת מאומה. פיינקובן שבי-השיער והצנום כבר לא רצה להתעסק עם הגרמנים. עתה

מארכ. וביום השישי של אותו שבוע עוד ניסה האב לפגוש בכון הבירה, חבר בונדסטאג אחד. הוא שיטח לפניו, במיבטאו ההונגרי הכבד, את צרותיו, וביקש ממנו שיפעיל את השפעתו כנגד הרדיפות האנטי-שמיות אחריו. **עניין עם נאציס ותיקים** **אז, למחרת, לפני עשרה שבועות,** היכה הכרב, בשעת-ערב מאוחרת צילצל הטלפון בביתם של הפייני-קונים. בגסות גרמנית, ללא הקדמה, הודיע איש-מישטרה מעיר באוואריה מרוחקת, כי ר"ר עזרא-אוסקר פייני-קובן התאבד וכי גופתו נמצאה במכוניתו בשדה שומם. הנריק וקת"ר רינה פיינקובן לא קלטו את הנאמר להם. לכן לא היתה כל סיבה להתאבד. כל